

De Doves Blad

No. 9.

Udgivet af pastor Conrad Svendsen, prest for de dove.

Juni.
1907.

Ikke for at ødelægge menneskesjæle, men
for at frelse.

Da jagde hans disciple, Jakob og Johannes: Herre, vil du, vi skal byde ild fare ned fra himmelen og fortære dem, ligejovt Elias gjorde? Men Jesus vendte sig om og talte strengt til dem og jagde: I ved ikke af hvad aand I er; thi menneskesønnen er ikke kommen for at ødelægge menneskesjæle, men for at frelse.

(Læs Luk. 9. 51-62).

Samaritanerne vilde ikke tage imod Jesus i sin by. Derfor syntes de to disciple, at de maatte have straf, og de vilde ødelægge menneskene med ild. Men Jesus tænker ikke saaledes, som menneskene tænker og han gjør ikke som menneskene gjør; han er ikke kommen for at ødelægge menneskesjæle, men for at frelse.

At frelse, det er hans ønske. At faa hjælpe menneskesjæle ud af synd og ud af ondskab, det er det, han vil. Han spørger ikke saaledes: har denne sjæl fortjent at blive frelst? Han siger ikke: Denne menneskesjæl vil jeg udelukke af himmeriges rige; denne sjæl vil jeg ødelægge. Han gjør ikke med os efter vore synder; han betaler os ikke efter vore misgjerninger. Nei han kommer til os af sin store naade, og tilbyder os frelse af sin store kjærlighed.

Sa men det har jeg ikke fortjent, siger menneskene. Jeg har været utro mod ham;

jeg har gaaet paa onde veje; jeg har negtet Jesus rum i mit hjerte. Jeg fortjener at blive udelukket af Guds rige; jeg fortjener at blive ødelagt.

Dette er sandt. Og Jesus kjender din utroskab og din synd, og at du mange gange har vist ham bort fra dig. Han ved dette godt. Og dog siger han ikke: Jeg vil ødelægge dig; men han siger: jeg er kommen for at frelse din sjæl! Og saa ser han kjærlig paa dig og siger: Kom og følg mig; Kom og bliv min discipel, at jeg kan give dig min frelse!

Hvad er det for en frelse Jesus vil give? Han vil hjælpe ud af angsten og ufreden. Han vil gjøre det saa, at et menneske frimodig kan se op til Gud i himlen og tænke: Gud er min fader; han elsker mig! Det sker derved, at vi faar alle vore synders naadige forladelse for Jesu skyld. Ogsaa vil han ved sin aand komme og bo i vore hjerter, fra det onde til det gode; Han vil vise os kraft, saa at vi kan begynde at kjæmpe mod det onde og begynde at sejre over det onde. Og denne forandring vil han vedblive at gjøre hos os, indtil han en dag siger til os: kom og følg med hjem i himlen, og vi faar være med ham bort fra al synd, bort fra al trængsel, ind til renhed og hellighed og glæde oppe hos Gud.

Det er denne frelse Jesu vil give. Derfor siger han: kom og følg mig! kom og lev dit daglige liv sammen med mig! kom og vær min discipel! Thi det er blot, naar vi vil følge ham og lyde ham, at han kan hjælpe os.

Hvad svarer mennesket saa? Nogle, at de vil følge ham; og de begynder at følge ham og de bliver ved at følge ham og de faar frelsen. Nogle siger at de vil følge; og saa glemmer de det igjen; og de følger den onde og sin egen lyst. De gaar bort fra frelsen. Men mange siger: jeg vilde saa gjerne; men jeg kan ikke; de ser saa mange vanskeligheder iveien. Ja, det er sandt, at det er vanskeligheder iveien; men Jesus kjender alle dine vanskeligheder; og Jesus kan hjælpe dig midt i vanskelighederne og ud af vanskelighederne. Han ser dig; og han siger til dig: jeg er kommet for at frelse dig! Og da kan du trygt gaa til ham; du skal saa se, at han har hjælp ogsaa for dig:

Kom Jesus! velsign os, saa at vi bliver villige til at følge dig og til at tage imod din frelse. Amen.

Gutten, som aldrig lod en anledning til at vinde noget gaa fra sig.

(Fortsættelse.)

„Stakkels gut, jeg havde nær glemt ham,” raabte Jacob Sparling; saaledes hed den mand, som havde druffet the. „Nu maa du staa op, gut!”

Gutten reiste sig straks, stirrede et øjeblik halvaagen omkring sig, men saa huffede han, hvor han var, og medens mændene samlede sammen sit værktøj og lagde det paa trallen, pakkede han tallerkenerne og knive og det, som var igjen efter maaltidet, ned i kurven. Sparling stod og saa paa gutten og han lagde mærke til, at han ikke lod saameget som en smule ligge igjen til sig selv, og dette gav ham gode tanker om gutten og det saameget mere, som det var let at forstaa, at han var fattig. Gutten fattede kurven paa trallen og sagde til Avery:

„Faar jeg lov til at følge med Dem hjem, for Deres hustru tog med sig min haandkuffert, da jeg tog hendes kurv, og hun sagde, at jeg maatte følge med Dem hjem og hente den.”

„Godt”, sagde Avery, „sæt Dig paa trallen, og Du, Deasy,” saaledes talte han til en ung gut, som var arbeidernes haandlanger, „Du fik kjøre hele veien hid ud imorges, men Du vilde ikke hjælpe til at drive trallen, saa nu kan du gaa paa dine ben hjem igjen i aften.” Deasy saa et øjeblik ud som om han blev sint, men saa sagde han: Det er mageligere at gaa end at drive trallen; jeg er vel fornsøiet med at gaa.” Og saa kjørte de fra ham.

„Det er en doven gutunge” sagde Avery harmfuld; han plager livet af mig med sin dovenskab: han maa være kommet i daarligt selskab; og nu vil han miste sin plads.”

„Hvad heder du, gut?” sagde Sparling, som sad ved siden af den fremmede gut?

„Roger Head”

„Hvor kommer du fra?”

„Fra London, med et skib som heder Sandlark.”

„Og hvorfor tog de dig med sig hid! for du er ikke sømand?”

„Nei, det er sikkert!” svarte Roger leende; „men jeg var ude ved havnen for at se efter arbejde, og en gut, de kaldte ham kahytsgutten, var blevet borte for dem, og saa tilbød jeg mig til at gaa i hans sted; og et andet skib, som snart skulde seile hid, skulde tage den rigtige gut med sig.”

„Men hvorfor kom du hid? Havde du ingen venner i London?”

„Jeg har ikke venner noget sted; jeg maa have arbejde, og i London er der saa mange om hver plads, at det er vanskeligt for en fremmed at faa nogen; derfor sagde jeg til mig selv: Her er en chance (her kan jeg faa arbejde), og saa tilbød jeg mig, at følge med; og de kunde ikke vente paa gutten og maatte have en gut med, saa tog de mig”.

„Og hvad vil du gjøre nu?”

„Jeg ved ikke, jeg tager det arbejde, som tilbydes mig”.

„Hvormeget betalte kapteinen dig?” sagde Sparling lidt efter.

„Jugenting”, sagde Roger leende, „og det var nok for jeg gjorde ikke noget arbejde ombord. Jeg blev søsyg, før vi kom ud af havnen, og jeg laa stiv som en tømmerstok hele veien. Jeg vilde have været taknemmelig, om nogen

havde kastet mig i søen; og de troede, at jeg var skulkesyg. Og en matros slog mig med en taugende; jeg er sort og blaa over hele kroppen; men dengang følte jeg ikke noget; jeg var saa syg. Det var derfor rimeligt, at de ikke betalte mig noget. Jeg fik jo fri reise hid og kanske jeg kan faa en chance (anledning til at tjene noget) her."

"Du taler saameget om chancer," sagde Avery, som havde hørt paa samtalen.

"Min bestefar gav mig to regler, og han sagde, at jeg vilde dø som en rig mand hvis jeg fulgte dem. Den ene var: lad aldrig en chance (et arbejde, en plads) gaa fra dig, og den anden: tjen din middagsmad, før du spiser den. Jeg har prøvet at huske paa dem begge. — Men, hvor langt vi er kommet! Jeg viste ikke, at vi allerede var kommet til landsbyen."

"Du maa sige byen, ikke landsbyen," sagde Avery; "folk her synes ikke om, at stedet kaldes en landsby; en kystby, det er det Sandsea er."

Da Avery sagde dette, begyndte mændene, som var fra Birmingham, at le, og da de nu var kommet til enden af skinnegangen, skiltes de med et „godnat“. Sparling boede i samme hus som Avery og spiste hos dem, derfor gik de sammen hjemover og tog Roger med sig. De fandt fru Avery haltende omkring under store smerter; og hun sagde, at hendes mand vilde have fundet hende siddende og græde, ude paa linjen naar han kom hjemover, hvis ikke den unge gut havde hjulpet hende til at reise sig op og havde knyttet hendes lommestørklæde om ankelen og laant hende sin gode tykke stol.

"Og her har du stokken din igjen, gutten min, og jeg er meget taknemlig mod dig."

"De kan beholde stokken til De kan gaa uden nogen, frue, det er en god stol, for det har været min bedstefars, jeg vil komme og hente den senere," sagde Roger.

"Hør her, gut," sagde Avery; "min kone kan ikke bære kurven ud til os, hverken i morgen eller i overmorgen, og hvis du vil gjøre det, skal vi betale dig 5 øre hver og give dig middagsmad"

"Mange tak, det vil jeg gjøre; her er jo allerede en chance," raabte Roger glad. "Godnat! jeg vil komme i god tid efter kurven imorgen."

Sparling fulgte ham ud i gangen. "Hvor skal du ligge inat, gut?"

"Jeg ved ikke endnu," sagde Roger.

"Kom op med mig; du kan faa ligge paa mit værelse; jeg kan laane dig et uldtæppe."

"Mange tak" sagde Roger; "jeg er glad over at jeg faar tag over hovedet."

Men da Sparling bød ham et stykke brød og ost, sagde han nei tak og lagde sig paa gulvet og rullede sig ind i uldtæppet. Og om hunger er den bedste kot, saa er træthed den bedste sovedrik; og Roger sov snart de unges sunde søvn.

Karl von Linné.

Den 23de mai feiredes i Sverige til minde om Karl von Linné, idet det var 200 aarsdagen for hans fødsel. Bestyrer Fjærtøft var i Drebro den dag og var tilstede ved festlighederne paa døveskolen, hvor en af eleverne holdt nedenstaaende tale. Elevens navn er Karl Olsson; han gaar i øverste klasse; men har blot været 5 aar paa skolen, hvad der vel tyder paa, at han er bleven døv i sygdom efterat han har lært at tale.

Karl von Linné var den mest bekjendte svenske videnskabsmand. Det er idag 200 aar siden han blev født, derfor fejrer vi nu hans 100 aars mindefest. Han var søn af en fattig prest i Raashult, som er beliggende i Stenbrohuts sogn i søndre Smaaland, nær den skaanske grændse. Faderen var en stor elsker af blomster og lille Karl lignede ham i dette. Hans vugge prydedes med blomster. Naar den lille begyndte at græde, lagde hans mor ofte en blomst i hans haand, og da tiebe han ialmindelighed straks. Da han blev større, kunde han ofte sidde lange stunder og betragte en blomst. Ved 6 aars alderen fik han et stykke af faderens have, og dette fik han lov at benytte som han selv havde lyst til. Han stelte her sine blomster ligesaa omhyggelig som

smaaapiger steller med sine dukker. Han spurgte stadig sin fader om navn paa planter; og hans fader havde ofte vanskelig for at svare paa hans spørgsmaal.

Da han var 10 aar gammel sendtes han paa skole for at studere til prest. Men han havde ikke anlæg herfor, og man ansaa ham for at være træg og at have vanskelig for at lære. Derfor tænkte faderen paa at sætte ham i skomagere- eller skrædderlære. Men en læge, som havde undervist gutten i naturkundskab, havde lagt mærke til hans lyst til dette fag og tog ham i huset til sig. Denne gode mand underviste den unge Karl, til han kunde reise til universitetet.

Da han var 20 aar gammel, kom han endelig til Lunds universitet for at studere der. Her leiede han et værelse i doktor Kilian Støbens gaard. Saa begyndte han at arbejde nat og dag. Men herunder var han udsat for flere vanskeligheder. I flere uger havde han undertiden ikke andet at spise end et stykke tørt brød og vand, som han selv hentede fra brønden. Hans forældre kunde nemlig ikke sende ham mange penge. Men der var noget, som han syntes, at han behøvede endnu mere end brød, og det var bøger. En god ven af Karl og fostersøn af professoren laante hemmelig saadanne bøger, som Karl trængte, af professorens bogsamling. Han maatte læse dem om natten, forat cieren ikke skulde savne dem. En tid gik alt godt. Men professorens gamle mor, som sov daarlige om natterne, lagde nogle gange mærke til, at der sent om natten brændte lys i Linnés lille vindu. Følgen deraf blev, at professoren en nat ved 2-tiden listede sig ind i studentens lille værelse. Istedetfor at sove fandt han ynglingen siddende ved bordet og ivrig læse i professorens egne bøger. „Hvad betyder dette?“ udraabte den forbausede mand. Linné bekjendte nu, hvordan det forholdt sig, og den følgende dag gav denne ham ikke blot tilladelse til at bruge professorens bøger, men gav ham ogsaa adgang til at spise ved sit bord og tænkte endog paa at gjøre ham til sin arving. Saa havde ihærdig flid og kjærlighed til naturkundskaben pludselig aabnet en lysere fremtid for den fattige yngling.

Endnu maatte Linné gennemgaa mange vanskeligheder; før han blev en lærd mand og lærer ved universitetet i Upsala. Til dette kom han fra Lund som student. I Upsala fik han engang hjælp paa en underbar maade, han holdt da paa at skulle forlade universitetet for fattigdoms skyld. Han var da saa nødblidende, at han maatte gaa uden saaler i skoene, og for at hans forfrosne fødder ikke skulde stikke frem gennem dem, maatte han binde papir om fødderne. I midlertid lysnede det atter for ham.

I aarene 1732 til 1738, da han var mellem 25 og 31 aar, foretog Linné sine anstrengende reiser. Som professor i Upsala foretog han 3 reiser i hjemlandet, til Gottland, Vland, Vestergotland og til Skaane, disse reiser skede paa rigsdagens bekostning og for at foretage nationaløkonomiske undersøgelser. Reisen til Lapland vaaren 1732 foretog Linné alene, ridende og gaaende. Det følgende aar reiste Linné til Bergslagen for at studere metallurgi samt aaret 1734 til Dalarna og Norge. Denne reise skede efter opdrag af landshøvdingen Neuterholm i Falun og paa hans bekostning. Den blev ordnet af Linné som en videnskabelig expedition, med ham selv som chef og en stab af 7 unge studenter som medhjælpere. De drog frem over Falun, Mora, Otta, Gludalen og Serna til Røros i Norge; de vendte da hjemover igjen. Paa tilbageveien standsede Linné en tid i Falun hos landshøvding Neuterholm, fik der mange venner og gjorde bekjendtskab med og fæstede maaske sit hjerte ved Sara Lisa Moræa, doktor Moræus's datter. Med hjælp fra disse sine nye venner i Falun samt ved midler, som han vinteren 1734 til 1735 havde fortjent ved at give privatundervisning i Upsala, kunde han nu endelig i april 1735 gjøre sin reise til Holland for at blive doktor i medicin. I juleferien 1734-35 havde han været paa affledsbesøg og forlovet sig med Sara Lisa. Over Helsingborg og Helsingør søveien til Travemünde, over Lübeck og Hamburg og derfra søveien kom Linné sammen med en ung mand ved navn Sohlberg efter mange hindringer til Amsterdam, hvor han hilste paa botanikeren prof. Burmand og

senere til Garderwyks universitet, hvor Linné deputerede over en afhandling: om koldbrandens aarsager og blev doktor i medicin den 13de juni 1735. Derefter drog de to svensker til syden, hvor Sohlberg skulde studere. I mai 1738 forlod Linné Holland og reiste over Paris og Rouen søveien hjem til Helsingborg, hvortil han kom d. 28de juni 1738. Ikke længe efter sin hjemkomst fra Holland, fik Linné modtage flere svenske udmærkelser.

Den 22de mai 1739 stiftede Linné sammen med Jonas Alstrøner, Sten Bjelke, Karl Cederhielm, Anders von Høpken og Martin Tjevald videnskabsakademiet i Stockholm. Den 26de juni samme vaar feirede han sit bryllup paa [sgaarden] i Sweden ved Falun med Sara Lisa Moræa. I mai 1741 blev han udnævnt til professor i Upsala. Han fik desuden flere udmærkelser; han blev saaledes i aaret 1735 ridder af Nordstjerneordenen; i 1762 blev han adlet og antog navnet von Linné; før var hans efternavn Linnæus. Han blev endvidere medlem af udenlaanske videnskabselskaber. Linné var anseet for at være verdens dygtigste botaniker og den bedste kjender i dertil hørende spørgsmaal. Han kaldtes blomsterkongen. Fra fremmede lande fik Linné tilbud om pladse med høi løn, men han elskede Sverige saa høit, at han ikke lod sig lokke bort. Istedetfor maatte udenlaanske unge mænd reise til Sverige for at blive underviste af ham. Mod slutten af sit liv var Linné ofte syg; gigt og koldfeber plagede ham mest. Mod gigt tog han „smultron“, mod koldfeber foretog han reiser. I mai 1774 fik Linné et slaganfald, hvorefter han aldrig helt kom sig. Lidende levede han et uvirksomt liv og blev mere og mere sløv og slap. Han døde i Upsala den 10de januar 1778. Ingen af hans egne var tilstede ved hans dødsfeng. Han ligger nu begravet i Uppsala. I den botaniske have i Upsala har studenterne i 1879 reist hans marmorstøtte og i Stockholm staar hans byste paa Humlegaarden. Efter ham har en liden, vakker blomst i vore skove faaet navnet Linnea. Linné var ved sin død 71 aar gammel.

Om arbeidet ved institutet i Kjøbenhavn

fortælles følgende fra det første aar:

I begyndelsen, da eleverne endnu var smaa, begyndte man med paparbejde, auskaffede bogbinderværktøi og sirtjern, og ved aarsfesten i 1808 kunde man fremvise en masse æfter, kuffexter, fodraler, camera obscura'er o. s. v. En fornem forsamling var tilstede — saaledes 2 prinser — og alle beundrede arbeiderne og kjøbte mange af dem.

Da børnene blev store, maatte bestyrer Castberg tænke paa andet arbejde for dem. Det var i den tid megen tale om dansk industri; krigsaarene gjorde det vanskeligt at faa varer fra fremmede lande, og man vilde derfor prøve at hjælpe sig selv, saa at man ikke behøvede at hente varer fra udlandet. Castberg var meget ivrig for disse tanker, og han haabede, at han skulde kunne oplære sine elever til saadanne arbeider, at de i fremtiden skulde have let for at tjene til sit livsophold. Han satte igang det ene nye slags arbejde efter det andet og der var en travl virksomhed, saasnart skoletimerne var forbi. De færdige arbeider blev hurtig solgte og Castberg fik megen ros for sin omsorg for eleverne.

Der blev oprettet et glasliberi, hvor man skulde forfærdige glas til kikkerter o. l. Paa dreierværkstedet lavede de indfatninger til glassene; og de smaa elevens papæfter kom til nytte til æfter og perspektivkasser. I 1809 kunde man fremvise 58 theaterkikkerter, 48 perspektivkasser, 3 camera obscura, 8 mikroskop, 3 lup, 17 par salatskeer og gaffler; Kong Fredrik den 6te var selv tilstede og udtalte sin tilfredshed; prinsesse Wilhelmine kjøbte en perspektivkasse og et camera, og gav 100 riksdaler for dem.

Samtidig med glasliberi begyndte man at lave smustobaksdaaser.

Der indførtes dengang en mængde saadanne fra Tyssland, og Castberg mente at man kunde holde tilbage i landet nogle tusende rigsdaler, som ellers gik til Braunsvig og Berlin, naar man selv arbejdede dem. 3 gutter blev ansat ved den nye fabriek og ved sommerudstillingen 1810 havde man 100 daaser færdige, og indtil 1812 var der ialt solgt 1400, alle for-

synede med numer og stempel; alle reisende, som besøgte institutet, skulde gjerne kjøbe en daase til erindring.

I 1810 begyndte man at fabrikere ravsager, og der arbejdedes en hel del saadanne sager.

Men snart gik det galt med det hele. Efter krigstiden blev der knapt om penge blandt folk, man havde ikke raad til at kjøbe luffusgjenstande, og man maatte omtrent slutte med dette slags arbejde. Man begyndte saa med vævning, for at de konfirmerte elever kunde faa beskæftigelse paa landet, og saa lagde man mere vægt paa skomagerhaandværket.

Fra aaret 1817 har man en opgave, over de stillinger de konfirmerte døve var anbragte i: 10 var vævere paa landet, 2 snedkere, 4 dreiere, 1 strømpevæver, 1 ved porcelænsfabrikken, 1 paa et sukkerrafinaderi; af pigerne var 5 beskæftigede med skrædder- og linsøm.

(Efter jubilæumsfristet)

De døve i Rusland.

I Rusland findes 158,759 døvstumme, hvoraf 88,470 er mænd og 70,189 kvinder. Af disse er 34,192 mellem 10 og 16 aar gamle; men alene 2,700 af dem faar nogen undervisning.

Den første døveskole i Rusland oprettedes i 1806 af keiser Pauls enke Maria, men det var bare en skole paa 6 elever; hun vilde prøve, om det gik an at undervise døve; i 1810 oprettede hun en større skole i Petetsburg og den er fremdeles igang.

Siden blev der grundlagt flere skoler, saaledes i Warschau 1817, i Riga 1840, i Moskwa 1860, i Kasan 1896. Udenfor skolerne oprettedes arbejdshjem og alderdomshjem o. s. v. Men først i 1898 tog arbeidet for døveundervisningen fart. Keiserinde Maria Feodorowna oprettede da en forening, som havde til opgave at hjælpe de døve i alle aldre. Denne forening opretter arbejdshjem og værksteder for de voksne, hjem for den opvoksende ungdom, skoler og pleiehjem for børn. Foreningen sætter igang kurser til uddannelse af lærerefter;

den udgiver skolebøger og bøger til at læse i for de døve. Saar uddannedes 40 lærere og lærerinder for døve i St Petersborg. I alt er hidtil uddannet 130 lærerefter.

Foreningen har i de 7 aar, den har bestaaet, oprettet saamange skoler for døve, at disse antal nu er tre gange saamange som før. Der er nu 53 døveskoler med 2700 elever i Rusland. Men dette er jo blot en liden del af de 34000 døve børn som lever i Rusland. De stakkels døve, som ikke kan faa gaa paa skole, bliver paa forskjellig maade mishandlede af det uvidende folk.

Et hvert barn, som gaar paa foreningens skole, koster foreningen 120 kr. om aaret. De fleste elever er fattige og kan saaledes ikke selv betale noget for sin undervisning. Foreningen har derfor meget vanskeligt for at skaffe de penge, som er nødvendige til skolerne.

„Han har taget vore sygdomme paa sig“.

Lille Emma laa i sengen med et lidende udtryk i sit ansigt og havde feberglød i sine kinder. Hun var omkring 3 aar gammel og havde i nogle dage været angrebet af heftig lungebetændelse. Hendes fader, der havde givet sig hen til Herren, sad ved sengen og betragtede vemodig den lille pige, som var den yngste af børnene og hans hjertes stat.

Men derude var det sommer. Solen skinned saa forlokkende og sendte en deilig, lysende straale ind ad vinduet til den syge. Kanskje følte barnet dens dragende magt, og nu hørte hun ogsaa kammeraternes glade leg udenfor. Da saa hun op paa sin fader, og med en rørende bønlig klang i stemmen sagde hun: „Papa, kan jeg faa lov til at sidde ved vinduet en gang til?“ det var, som en spydsod trængte sig ind i faderens hjerte. „En gang til“ — var det virkelig saa, at hans lille Pige skulde dø? Varsomt søgte han et uldteppe om hende og bar hende bort til vinduet, hvor hun blev anbragt sliig, at hun kunde se kammeraternes leg. Men selv sank han kammet i usigelig sorg. Han orkede ikke engang bede. Men da var det, som en usynlig magt drev ham til at lægge sine

hænder paa den lilles hoved. Og han hæved blikket bedende mod himlen, men formaaede ikke at fremsføre et ord. I det samme kjendte han sig gjennemstrømmet af en sterk kraftfølelse, der betog ham sliq, at han glemte barnet og alt omkring sig og gik gjennem den aabne dør ind i næste værelse, hvor han i den samme underlige betagethed sank ned i en stol. Pludselig for han sammen — der var en, som rørte ved ham. Foran ham stod hans lille pige. „Papa, nu er jeg frisk“, sagde hun glad.

Ord kan ikke gjengive de følelser; som fyldte faderens sjæl. Hans lille skat var virkelig skjænket ham tilbage — helbredelsen var ikke alene pludselig, men fuldstændig. Og det hele var skeet saa helt uforudset, der havde ikke engang været stilhed omkring dem, og han havde været saa opslugt af sorg, at han ikke havde kunnet bede! men den Herre, han tjente, havde hørt hans hjertes dybe suk og paa en vidunderlig maade vist ham, at han er den samme igaar, idag, ja, til evig tid.

Begivenheden fandt sted for omkring 4 aar siden og er fortalt mig af lille Emmas fader. (s. i Menighedsbladet)

Din Guds frygt er i aftagende:

1. Naar du føler ulyst til at tale om de himmelske ting eller til at omgaaes med troende kristne.

2. Naar du af lyst og uden nødvendighed holder dig borte fra gudstjenesten.

3. Naar du frygter mere for at blive anset for altfor ivrig end for at vanære Kristus.

4. Naar andres fejl snarere er gjenstand for dadlende omtale end for stille sorg og bøn.

5. Naar du lader haant om fristelser og tager det let med synden.

6. Naar du bekjender synden, men ikke forlader den, og naar du erkjender, hvad der er din pligt, men dog forsømmer den.

7. Naar du er bange for selvprøvelse.

8. Naar du omgaaes med verdslige mennesker uden at bekymre dig om at gjøre dem

bedre, eller uden at frygte for, at de kunde fordærve dit liv.

(Efter „Søndagsbladet“)

Blandede meddelelser.

Søndagseftermiddag den 2den ds. samlede fru Ingeborg Werner i sit elegante hjem fjorten ældre døve kvinder og mænd, som har staaet hendes afbøde mand Carl Werner inderlig nær. Kaffe og kager bødtes om ligesaa og saa brus, senere hen og under det overmaade hyggelige samvær der varede fra kl. 5 til 8 underholdt den elskværdige værtinde gæsterne med morsomme fortællinger og ellers paa den ligefremme vindende maade samtalte med dem. Nu og da saaes op til det store portrætbillede forestillende Carl Werner og det var da med vemodige følelser blikket dvælede ved det. Først kl. 8½ toges farvel med den elskværdige værtinde og hendes opofrende moder, takkende for en saa hyggelig og behagelig stund, som længe vil mindes. R. Z.

Fra Bergen. Ved en den 5te mai afholdt ekstraordinær generalforsamling i „Bergens døvstumme forening“ besluttedes, at foreningen skal lade sig representere ved kongressen i Kjøbenhavn og valgtes i dette øiemed Anders Rensbø Dahl med 35 st. — næst ham fik J. Hofland 5 st. Endvidere besluttedes, at foreningen ydede kr. 100.00. til „reisehjælp“ for to døve som skulde ville ønske sig til kongressen, — et vakkert eksempel til efterfølgelse!

W. Hansen
Vars Hansen Stange af Sanherred og Anne Hansen Haugen af N. Fron ægteviede i Sandefjord kirke den 14de juni af pastor Svendsen.

Valborg Karlsen af Mojs døde stille i sit hjem d. 1ste juni.

Konfirmation blev afholdt i Holmestrand søndag d. 16de juni. Følgende døve blev konfirmerede: Oluf Kvinge, Henry Hansen, Jør-

gen Olsen Kjenbatten, Ola Andresen, Osmund Osmundsen Høie, Helga Andersd. Bækken, Hildur Marie Hansen, Gerda Cederdahl.

Dr. Gallaudet rektor paa høveuniversitetet i Washington vil i sommer sammen med sin ældste datter besøge Norge, hvortil han formodentlig vil komme i august. Han vil, efter hvad der meddeles i et privatbrev fra Margaret Hauberg, vistnok besøge skolerne og tale med bestyrerne.

Margaret Hauberg, tidligere elev af Bergen skole, og nu ansat ved skolen paa Rendal Green, vil i sommer komme til Norge for at besøge sit barndomshjem. Hun vil ogsaa komme til Bergen og Kristiania for at se sig om. Frk. Hauberg tænkte en tid paa at reise til Fjillipinerne for at sætte igang en skole for døve; hun fik anbefaling dertil af dr. Galaudet; men da hun ikke havde sine amerikanske borger-skabsbreve i orden blev det intet af.

Charles Dickens, den bekjendte engelske forfatter, skriver i et brev til sin yngste søn: „Jeg lægger det nye testamente blandt dine bøger, og jeg gjør det med de samme forhaabninger for sie, der lod mig lave et udtag af det til dig, dengang du var en liden gut. Thi det er den bedste bog, som nogensinde har været og nogensinde vil blive kjendt i verden, og den yder dig den bedste lære, som nogen menneskelig skabning, der sandru og trofast søger at gjøre sin pligt, kan lade sig lede af“.

Nyborgskolen har nu begyndt udgivelsen af sin egen skoleavis. Dens titel er „Vor Skoles Avis“; hr inspektør Hansen og frk. Møller er redaktører, men alle eleverne fra de ældste klasser er bidragsydere. Den udkommer en gang om ugen, nemlig hver lørdag. Den trykkes ikke paa hurtigpresse som en almindelig avis, men paa en chapiograf. Det højeste antal eksemplarer, der kan trykkes paa denne chapiograf, er dog kun 60, saa de smaa børn i 1. og 2. klasse føler sig lidt forurettede ved ikke at kunne faa deres eget eksemplar. De glæder sig dog til den tid, da de selv skal rykke op i en højere klasse, hvor de

ikke alene bliver abonnenter, men ogsaa bidragsydere. Hele skolen er meget interesseret i foretagendet.

Dov, stum og lam staar der skrevet paa enplakat som en tigger i Amerika bærer i et baand rundt halsen; men han er hverken dov, stum eller lam; det er en betler, som vil tjene penge paa at indbilde folk dette; og han har tjent godt derpaa. En politikonstabel, som kjendte ham fra før, saa ham paa gaden og passede paa ham en liden stund; han saa da at betleren paa 5 minutter fik 5 kr. samlet sammen. Politikonstabelen greb ham og arresterede ham; han kastede da sin krykke og fulgte med til stationen, hvor han baade kunde høre og tale. Det er 5te gang i løbet af 3 aar, at denne mand har faaet straf for sit betleri! Er det en fattig mand, siden han fortsætter paa samme maade? Mei han eier et hus i Brooklyn, som er værd over 70 tusinde kroner. Men han affstyr arbeidet og synes det er bedre at samle penge ved at tigge.

Et alderdomshjem for døve tænker man paa at faa igang i Reutersborg i Sverige. Lærerpersonalet ved døveskolerne afholdt for nylig en stor fest paa skolen for at faa ind penge. Festen var besøgt af 800 personer og indbragte kr. 900.

(N. T. f. s. D.)

„De døves blad“

koster Kr. 1.80 om aaret. De fattige faar bladet frit. De, som har lidet penge, faar bladet for 1 kr. eller 50 øre eller 25 øre. Vi vil gjerne, at alle skal prøve at betale noget; 50 øre eller 25 øre synes vi, næsten alle maa kunne betale. Breve med betaling for bladet sendes frit, naar de leveres paa posthuset, og postaabneren forsegler det. Paa alle andre breve maa der sættes frimerke. Breve uden frimerke indløses ikke. Adressen er: „De døves blad“, Nordstrand pr. Kristiania.